

SZÖVEG –
LACKFI JÁNOS

ILLUSZTRÁCIÓ –
BURUS BOTOND

SOROZAT –
VÍZEN JÁRNI TILOS

A HÉTFŐ BŰN

Tartozom egy vallomással. Magam sem tudtam, hogy ez a botrányos tulajdonság jellemző rám, amíg egyszer menyem családjával nem játszottunk valami társas önismereti játékot. Amikor az a kérdés következett, hogy a hét melyik napja a kedvencem, rávágtam: természetesen a hétfő. Mindenki döbbsen nézett, egyedül nászuram vont a le higgadtan a következtetést, hogy ezek szerint én szeretek nekimenni a dolgoknak nagy erővel, mint a tank, és tolni, ahogy belefér.

- ◆ Tudta, miről beszél, egy ízben tetőszerkezetet segítettem bontani, konténerbe dobálva egy teljes padlásnyi hasznavehetetlen lomot, talicskázva sített, szétverve gerendákat, cserepeket. És amikor megpihentünk egy kicsit fújni, általában én voltam az, aki újra belendítettem a gépezetet: na, ki segít törmeléket zsákolni, ki adja át a kerítésen, ki jön megpakolni a konténert, kiben van még energia? Egyszóval megfogom, ha kell, a munka boldogabbik végét.

Paraszi őseim és zsidó felmenőim kettős öröksége lehet ez: a családban generációkra visszamenően komoly lenézés övezte a tehetetlenséget, a lustaságot. Azt hiszem, pszichológiai sebzettségeink elől is gyakorta szorgos tevékenykedésbe temetkeztünk mindannyian.

Ráadásul szeretem a munkámat, az írást, nekilódulok és nyomom, ahogy a csövön kifér. Vers, próza, fordítás, bármi. Hajdanában még felelőtlen ifjú ember voltam (s közben felelős is egyben, el kellett tartanom a családomat), nem egyszer rám virradt, és észre se vettem, úgy elmerültem az épp aktuális melóban. Közben e-mailek, adminisztrálás, szövegleadás, hozzájárulás egy antológiában való megjelenéshez, átláthatósági nyilatkozat, szerződéseket aláírni, számlákat kiállítani, interjúkérdésekre válaszolni, feltölteni tartalmakat az írói oldalra, beküldeni a leadandókat, életrajzot keríteni magyarul és angolul, megcsinálni a korrektúrát, találkozót beszélni meg kiadóval, újságíróval, fotóssal, tévével. Ilyenkor kiesem az időből. Mindkét kezemben géppisztoly és lövők, mint Steven Seagal.

Ha épp nem kell felolvasni menni, akkor itthon dolgozom, munkaasztalom a pincében van berendezve. Megkaptam a családomtól, akik szívesen lennének többet velem, hogy csak ülök a gépnél és a hátam látszik, csak délben meg este látják a képebb feletem, amikor megéhezem.

Újabban rákaptam, hogy ha nem kell hajnali hétkor beülnöm a kocsiba és elvágatnom fellépni Sopronban vagy Hajdúszoboszlón, akkor elnyújtom a reggeleket. Pizsamában ülök a laptornál odafenn, az ebédlő közepén, és teszem, amit tennem kell. Tudom, az átlag munkaerő, aki egy kedélytelen munkahelyen gürizik álló nap, most mocskos művészléleknek tart, aki jó dolgomban azt se tudom, mit csináljak... hát bocsi.

Közben hároméves lányom szaladgál körülöttem, megpróbál bevonni kis meséibe, több-kevesebb sikerrel. Feleségem kérdezet, megbeszélne velem fontosabb dolgokat, több-kevesebb sikerrel. Mi legyen az ebéd? Jövök-e családi eseményekre? Mikor tudunk vásárolni? Utalnék-e interneten valakinek?

Ugye, milyen jó megoldás ez a család-munka kombó, egyet fizet, kettőt kap? Ki is húztam magam, mondtam feleségemnek, milyen pompás, több időt tölthetek velük és a tennivalóimmal is haladok. Mire ő, hogy inkább le kéne feleznem a munkáimat, megélnénk úgy is.

– De ez jó módszer, nem, hogy többet vagyok itt fenn, veletek?

- Nem, mert igazából nem figyelsz ránk.
- Dehogynem.

- És amit az előbb mondtam?
- Igen, hogy anyukád...
- Nem anyukám, hanem a nővérem.
- Hogy bemennétek a kórházba.
- Nem, nem a kórházba.
- Hanem kirándulni, tudom már...
- Nem, egy kávézóba.
- Hát persze, kávézóba, ezt akartam mondani. A jövő héten, igaz?
- Nem, holnap.
- Ú, holnap, hát nem is tudom... Két cikket kell leadnom.
- Ezért mondom, hogy nem figyelsz.
- Hogyne figyelnék!
- Az előbb azt ígérted, itthon leszel.
- Itthon is leszek, mert dolgoznom kell.
- De akkor nem tudsz a kicsire vigyázni, mert dolgozol.
- Megpróbálok a kettőt együtt. Na, ugye, hogy figyeltem! Mondom én!

Szóval talán mégsem olyan jó ötlet odafenn laptopozni, a nappaliban. Ahelyett, hogy kilépnék a dolgozó-funkcióból és teljesen jelen lennének, munkaszintérré teszem az élőhelyünket is... Szembe kell nézni a tényekkel, önbecsapásaimmal. Vegyem szemügyre kívülről is magamat!

Még jó, hogy van itthon tükör, hogy feleségem a legjobb önnevelési kézikönyvem, coach-om, mindfullness-trénerem! Jó, hogy nem kell változatlanul megöregedni, van előrelépés, mód a változásra. Igény legalábbis volna rá. ♦

SZÖVEG –
ANTAL-FERENCZ ILDIKÓ

KÉP –
PÁCZAI TAMÁS

SOROZAT –
KETTŐ AZ EGYBEN

A HÁROMSZOROS OLIMPIAI BAJNOK ÉS AZ Ő HÁTTÉRORSZÁGA

Tizenkilenc évesen ismerték meg egymást, gyakorlatilag véletlenül, bár mindketten vízilabdáztak. Ancsa Egerben tanult főiskolán, hétvégéit általában Kecskeméten töltötte, de a vizsgák miatt néha maradt, és olyankor bulizni is elment. Gergő a Fradiban vízilabdázott, és egy egi háromnapos felkészülés idejére esett a születésnapja. Úgy érezte: belefér egy buli. Így futott össze Ancsával. Azóta huszonkét éve tartó házassággal és három gyermekkel lett gazdagabb; persze a három olimpiai bajnoki cím mellett. **Kiss Gergellyel és Kissné Valkai Annával beszélgettünk.**

♦ – Ezek szerint a ti esetetekben nem egyéjszakás kalandról volt szó.

Gergő: Ha fiatal, független férfiként lettek volna is ilyen elképzeléseim, belebotlottam a világ egyik legerkölcösebb, legtisztább lelkű emberébe. Órákig beszélgettünk, és végül anélkül váltunk el, hogy megbeszéltük volna a folytatást.

Ancsa: Láttam, hogy ez a fiú nagyon akar tőlem valamit, de én nem vagyok az a lány, akit egy buliban felszednek egy éjszakára. Szimpatikus volt, de Egerben tanultam, a családom Kecskeméten élt, ott is vízilabdáztam, és úgy éreztem, nem fér bele az életembe egy budapesti „kitérő”. Ezt el is mondtam Gergőnek, de azért búcsúzaskor adtam neki egy csókot. Viszont nem kapott tőlem telefonszámot. Egy hét múlva mégis elküldtem neki a kollégiumét és az édesapámét azzal: ha érdekli még, szívesen megismerném jobban. Mivel a kollégiumban akkoriban emeletenként egy telefonkészülék volt, ha Gergő felhívott, más nem tudta elérni a kollégiumot – ezért hamarosan az utcai telefonfülkében töltöttem az estéim nagy részét. Amikor pedig Kecskeméten voltam, az édesapám telefonján érhetett el, sajátom akkoriban nem volt.

Gergő: A vonalas telefon volt az egyetlen kapcsolattartási lehetőség, én pedig hamarosan átvállaltam a szüleim telefonszámláját: nekik száz forintnyi költségük volt, nekem hármezer.

Ancsa: Szeptemberi megismerkedésünk után hetekig nem tudtunk személyesen találkozni. Akkor sikerült, amikor egyszer Kecskemétről Budapest érintésével mentem vissza Egerbe. Előfordult, hogy én Budapesten játszottam a Kecskeméttel, Gergő viszont

vidéken a Fradival. Végül egy baleset kovácsolt össze minket: decemberben Gergőnek bevették a dobhártyáját, elfertőződött, mert a sérült fülével még tovább játszott három meccset. Lázas beteg lett, hetekig nem bírt felkelni, annyira legyengült. Januárban nekem vizsgaidőszakom volt, viszonylag szabadon rendelkezhettem az időmmel, úgyhogy gyakorlatilag kényszerhelyzetben és észrevétel nélkül összeköltöztünk.

Gergő: Mindketten nagyon komolyan gondoltuk a kapcsolatunkat elejétől fogva; szerintem pár hét után komolyabb beszélgetéseink voltak, mint sokaknak, akik évek óta „együtt járnak”.

– Megismerkedésetek után egy évvel Gergő óriási lehetőséget kapott a világ egyik legjobb vízilabda csapatától. Nehéz volt döntést hozni húsz évesen?

Gergő: Hatalmas döntés volt. Egyeként nőttem fel, édesanyám otthonról dolgozott és sok időt töltött velem; pólós pályafutásom kibontakozóban volt, a világ legjobb csapatába hívtak, és közben egyetemre is szerettem volna

járni. Ancsa pedig főiskolára járt, diplomát akart szerezni, és kapott egy nagyon jó munkaajánlatot is. Volt tehát tétje...

Ancsa: Amikor Gergőt meghívták Nápolyba, magával vitt, és menyasszonyaként mutatott be az olaszoknak. Nagyon meglepődtek, amikor tárgyalás közben egy kis szünetet kért, és kijött velem is megbeszélni az ajánlatot. Nem értették a helyzetet, de miután támogattam – mi mást tehettem volna – nagy tisztelettel fordultak felém is. Szeptemberben kapta az ajánlatot, volt fél évünk felkészülni rá: én letettem a félévi vizsgáimat, aztán halasztottam egy évet.

– Ancsa vidéki, öt testvére van, Gergő belvárosi egyke, s a természetetek is eléggé különbözik. Könnyű volt az összecsiszolódás? Hogy sikerült megegyezni például a gyerekek számában?

Ancsa: Kamaszkoromban kiköltöztünk egy tanyára, de előtte Kecskeméten és Szentesen laktunk, kisvárosi közegben nőttem fel. A Budapestre költözés nem volt könnyű, rettenetesen zavart a szmog.

Gergő: Nagy kihívás volt megismerni és elfogadni Ancsa nagy családját. De csapatember vagyok, így ment. Érdekes és izgalmas volt a picitől az érettségizőig mindenféle korú tesót közelről megismerni.

Ancsa: A legkisebb testvérem öt hónapos volt, amikor megismerkedtünk. Ez még nekem is furcsa volt, nemhogy Gergőnek. Két gyerekben állapodtunk meg. Gergőnek egy is elég lett volna, de szerettem nem jó gyerekeknek, ha egyedül van. Sokáig tartottuk is a kettőt, de olyan hamar felnőttek a kicsik, hogy elkezdtem mondogatni Gergőnek: szeretnék még egyet. Így született meg a harmadik lány.

– Mi bennetek a közös? Gergő azt mondta nekem egyszer: „Ancsával nagyon jó csapat vagyunk együtt. Öröm vele együtt minden – filmet nézni, kirándulni, bulizni, sportolni, utazni.”

Ancsa: Közös például a vízilabda iránti szeretetünk. Én minden pillanatát élveztem annak, ami Gergő életét oly sokáig kitöltötte. Akkor is, ha fizikailag távol volt. Amikor az olimpiákon vett részt, nem mentem el vele – először babonából, aztán meg a gyerekek miatt –, Kemény Dénes szövetségi kapitány amúgy se támogatta, attól tartott, hogy a családtagok elvonják a játékosok figyelmét. De a felkészülések és a meccsek izalmát végigkövettem, végigéltem, hisz Gergő rendszeresen felhívott és mindent elmesélt: épp mi történik velem, hogy van, mit érez – csupa olyasmiket, amiket senki mással nem osztott meg.

Gergő: Közös bennünk a hazaszeretet, abban az értelemben, hogy imádunk utazni, mindig vágyunk a tengerre és a mediterrán életmódra, de mégis mindig hazatérünk, mert itthon akarunk élni. Közösek a gyerekneveléssel kapcsolatos elveink is: személyiségüket úgy igyekszünk fejleszteni, hogy ne csak kapjanak, hanem el is várjunk tőlük. Azt gondoljuk: bárhol élnek, bizonyos normákat be kell tartaniuk a családjuk és a nagyobb közösségük felé. És igyekszünk elkerülni a legnagyobb buktatót – amikor a gyerek összeugrasztja szüleit –, ezért mindig megkérdezzük tőlük: „Anyá (vagy apa) erről mit mondott?”

Ancsa: Közösek a zenei élményeink, a kultúra és történelem iránti érdeklődésünk. Hasonlóan nyitottak vagyunk új emberek megismerésére. Természetesen jól érezzük magunkat vízilabdások társaságában is, de úgy alakult, hogy azok közül, akikkel rendszeresen összejárunk, senki nem vízilabdázik.

Gergő: Nagyon számíthatok a vízilabdás társaimra, de nekem mindig volt egy másik életem is: az iskola,

az egyetem, a szomszédok... Én mindig is kétlaki maradtam: ugyanakkora hely van a szívemben Budapest és a VII. kerület, mint Szada számára, ahol több mint tizennyolc éve élünk. Megismerkedésünk óta rengetegszer költöztünk, éltünk itthon és külföldön is, a fizetésnélküliségtől kezdve a luxusig mindent megtapasztaltunk; voltak sikereink és kudarcaink a tanulásban és a karrierben, válás és halálesetek a baráti körben és a rokonságunkban is. Ezek után egy hétköznapi feladat megoldása viszonylag egyszerűnek tűnik.

Ancsa: Ketten együtt elég jól meg tudunk oldani a problémákat; sok a közös bennünk, viszont sok mindenben működik a különbözőségünk is. Én könnyen robbanok, Gergő lassú vulkánra hasonlít. Gyerekeink szerint mégis jobb, ha anya borul el, mint ha a kétméteres apából kiszakad az ordítás...

Gergő: Ő gyakorlatias, én elméletibb. Ő az én személyiségem másik fele, aki összerakja a részleteket. Nem szeret halogatni, sem a konfliktust, sem a feladatot. Néha kérek öt másodpercet, hadd reagáljak, de rendszerint nem kapok. Szívesen segítenék neki, de mire elkezdeném, ő már csinálja.

Ancsa: Nem szeretek várni... Gergő hét éve már itthon van, de az első tizenöt évben nem nagyon volt; akkor nem is nagyon tudtam kire várni. Elsőszülöttként apám egyébként is fiúként nevelt, valószínűleg azért is szeretek ennyire barkácsolni, kertészkedni. És persze rendezni a háztartást és a gyermekeinket. Hosszú éveken át Gergő hetekre eltűnt, s ha végre hazajött, nem akartam, hogy ő legyen a szigorúbb. Én viszont következetesen szigorú vagyok velük.

– Ancsa, nem volt nehéz a sok egyedüllét? Gergő, számodra nem volt túl erős a kísértés, távol Ancsától?

Ancsa: Én húszévesen eldöntöttem: a férjem háttérország leszek. Vízilabdás pályafutásomról nem volt nehéz lemondani: szerettem, de sose lelkesedtem úgy iránta, mint ő. Dolgaimat eszerint intéztem, és a gyerekekkel is meg tudtam beszélni: ha edzés, meccs van, apa feladata mindig az első.

Gergő: Sokszor átbeszéltük, mi lenne, ha Ancsa napi nyolc-tíz órában dolgozna egy irodában. Késő este érne haza, gyermekeinket bétiszitter hozná-vinné és nevelné, és neki adnánk pénzünk jó részét. Így viszont sokat tud együtt lenni velük, és közben mindig csinál valamit: Nápolyban például aquafitneszt és úszást oktatót gyerekeknek, volt idegenvezető, és tanított nyelvtanárként is. Sokat segít a hivatalos dolgaiban és a közös cégünkben;

sok nőnek ad motivációt a @Familymanager7 Instagram-oldallal, ahol több mint tizenegyezren követik. Ami pedig a második kérdést illeti...

Ancsa: Okos asszony megoldja, hogy ne legyen kísértés. Megbeszélünk mindent, nyílt lapokkal játszunk. Az őszinteség időnként fáj, de hosszú távon kifizetődik. És persze ez a bizalom alapja is.

Gergő: Amit egy férfi szerethet egy nőben, az mind megvan a feleségemben. És én mindent nagyon szeretek benne, de leginkább a tiszta lelkét, az őszinteségét. Rossz tulajdonságait a „csomag részének” tekintem. Láttam sok szép lányt, de soha nem merült fel bennem, hogy egy másik nővel jobb lehet. ♦

OLVASSA A KÉPMÁS DIGITÁLIS VÁLTOZATÁT!

Nem kell tárolni, virtuális könyvespolcán bármikor elérí

Ajándékba
is vásárolható

Kiadványát
több eszközön
is elérheti

Pár kattintással
azonnal olvasható,
előfizethető

WWW.DIGITALSTAND.HU/KEPMAS

SZÖVEG –
UNGVÁRY ZSOLT

SOROZAT –
CSALÁDI TÖRTÉNETEK

NAGYANYÁM CSODÁS TÖRTÉNETEI

Anyai nagyanyámat Szőke maminak hívtuk. Még a nővérem nevezte el, vélhetően a hajáról, bár én már csak őszre emlékszem. Rengeteget tudott mesélni; igaz, nem úgy, mint mitikus regösök a népköltészet világából, hanem csak leült egy székre vagy kanapéra, s mint bekapcsolva felejtett rádió vagy végtelenített magnószalag, mondta, mondta. Általában senki sem figyelt rá, s bár utólag több történetet is össze tudok rakni az ömlesztve, háttérzajként elviselt sztorikból, akkor inkább mindenkit bosszantott.

◆ Sokáig pusztán kitalációnak hittem például a Balatonon elsüllyedt Pajtás hajóról szóló érzékeltes beszámolóját, mert a rendszerváltás előtt ez a tragédia tabunak számított a nyilvánosságban, de aztán ahogy kiderültek a részletek, világossá vált, hogy Szőke mami egyáltalán nem füllentett. Talán az is igaz – ha ellenőrizni soha nem is tudjuk –, hogy már gyűrés menyasszony volt, amikor vőlegényét egy kocsmai csetepaté után lelőtték a Vas megyei kis falu poros utcáján.

Ilyen regényes dolgokról azonban ritkán számolt be; többnyire a vele megesett hétköznapi történéseket (még kalandoknak sem merném ezeket nevezni) ismételte el, a szereplők mondatait szöveghűen felidézve, a dialógusokat az „aszongya” kifejezés gyakori használatával érzékeltetve. Egyik emlék olyan folyamatosan olvadt bele a következőbe, hogy félbeszakítani sem tudtuk.

FELESÉGEM EGYSZER ELHATÁROZTA, HOGY
VÉGIGHALLGATJA A NAGYMAMA AZNAPRA
RENDELT TENGERNYI SZÖVEGÉT, ÉS CSAK AKKOR
ÁLL FEL, HA AZ IDŐS ASSZONY PONTOT TESZ.

Negyven percig bírta, de az utolsó sztori végét sosem sikerült megtudnia. Ebből az alakokkal és párbeszédekkel zsúfolt kavalkádból kellett kiszűrni a valóban értékes emlékeket, amelyek közül például az alábbi sikerült rekonstruálnunk:

Nagyapám a fronton harcolt a második világháborúban, és akkor négy-öt éves anyukámnak minden este, elalvás előtt imádkoznia kellett – az egyébként csak fotókról ismert – édesapjáért. Természetesen lelkesen tette, ám egy alkalommal ijedten riadt fel és szaladt oda Szőke mamihoz (aki ekkoriban még valóban szőke volt, bár senki sem hívta így):

- Jaj, elfelejtettem apukáért imádkozni!
- Akkor gyorsan pótoljuk be.

El is mondták együtt a fohászt, és nagyanyám gondosan feljegyezte a napot, amikor mindez történt. Évekkel később, a hadifogságból hazatérő családfő egyszer elmesélte, hogy egyik éjszaka, a háború iszonyatától megborzadva, a reménytelenségtől elfásulva a halántékához szorította a pisztolyát, hogy végezzen magával, ám ekkor hirtelen megjelent előtte a kislánya képe, akiért érdemes hazatérnie. Természetesen emlékezett a pontos dátumra is, ami egybeesett azzal a bizonyos elfelejtett imával. ◆

·MŰVÉSZETEK·
·VÖLGYE·
2019. 07.19-28.

TALIÁNDÖRÖGD

KAPOLCS

VIGÁNTPETEND

A NYÁR LEGSZÍNESEBB 10 NAPJA! VEDD MEG A JEGYED, NEHOGY LEMARADJ!

ZENE, SZÍNHÁZ, ÚJCIRKUSZ, TÁNC, GASZTRONÓMIA, KIÁLLÍTÁS, ZÖLD PROGRAMOK,
KÉZMŰVES ÉS DESIGN TERMÉKEK, WORKSHOPOK, CSALÁDI ÉS GYEREKPROGRAMOK

#MUVESZETEKVOLGYE2019

KOSHEEN (UK) | ALICE FRANCIS (D) | AMBER RUN (UK)
BOBAN MARKOVIC ORKESTAR (SRB)

QUIMBY | CSÍK ZENEKAR | MARGARET ISLAND | VAD FRUTTIK | IRIE MAFFIA
DÉS LÁSZLÓ | SZABÓ BALÁZS BANDÁJA | MODERN ART ORCHESTRA | 30Y
KISCSILLAG | BUDAPEST BÁR | HOBO | BOHEMIAN BETYARS | RANDOM TRIP
ELEFÁNT | ÓBUDAI DANUBIA ZENEKAR | LÓCI JÁTSZIK | SNÉTBERGER FERENC | ODETT
CARBONFOOLS | JÓNÁS VERA | ÖRKÉNY SZÍNHÁZ | MAGASHEGYI UNDERGROUND
MOMENTÁN TÁRSULAT | KÉKNYÚL | DOMINIQUE DI PIAZZA (FR) | HARCSA VERONIKA
MUZIKÁS EGYÜTTES | MERIHEINI LUOTO (FI) | NÉZŐMŰVÉSZETI KFT. | GESZTI PÉTER
KOLIBRI SZÍNHÁZ | KALÁKA | LACKFI JÁNOS | DOLÁK-SALY RÓBERT | THE QUALITONS
MÖRK | IVAN AND THE PARAZOL | IAMYANK | BUDAPESTI VONÓSOK KAMARAZENEKAR
NYÁRY KRISZTIÁN | BALOGH KÁLMÁN | SEBESTYÉN MÁRTA | FRENÁK PÁL TÁRSULAT
RUTKAI BORI BANDA | PÓKA EGON EXPERIENCE | BESH O DROM | SZIRTES EDINA MÓKUS
CSAKNEKEDKISLÁNY | BAGOSSY BROTHERS COMPANY | KEMÉNY ZSÓFI | MIDDLEMIST RED
SZÍNHÁZ- ÉS FILMMŰVÉSZETI EGYETEM | KERN ANDRÁS | NAVRATIL ANDREA
MANK ARTPORTA | FIREBIRDS | TŰNET EGYÜTTES | MÁCSAI PÁL | HÁMORI GABRIELLA
TÁRSASJÁTÉK | PAPAVER COUSINS | PALYA BEA | THE KHAT (IL) | CSODÁK PALOTÁJA
MAGYAR NEMZETI TÁNC SZÍNHÁZ | PETRUSKA | FERENCZI GYÖRGY ÉS AZ 1SŐ PESTI RACKÁK
KAPOSVÁRI EGYETEM | PARNO GRASZT | RICSÁRDGÍR | SENA | PASO | ANIMA SOUND SYSTEM
ANALOG BALATON | COLORSTAR | SZABÓ BENEDEK ÉS A GALAXISOK | BELAU | REDRED
NB | SLOW VILLAGE | BEREMÉNYI GÉZA | DUDA ÉVA TÁRSULAT | BOTH MIKLÓS | JAZZÉKIEL
DAVID HELBOCK (AT) | ROMENGO | ÉLTETŐ VÖLGY | KÉK ABROSZ | GRYLLUS VILMOS
BOGGIE | SEBŐ EGYÜTTES | DRESCH MIHÁLY | RINGATÓ | BOGNÁR SZILVIA | ANTON VEZUV
MAGYAR NEMZETI FILMARCHÍVUM | CENTRAL EUROPEAN STRING QUARTET | ÉRDI TAMÁS
TEDX DANUBIA | ERDŐS VIRÁG

ÉS MÉG SOKAN MÁSOK

LÉGY RÉSZE TE IS A LEGNAGYOBB HAZAI ÖSSZMŰVÉSZETI FESZTIVÁLNAK! A MŰSORVÁLTOZÁS JOGÁT FENNTARTJUK.

TOVÁBBI INFORMÁCIÓ ÉS JEGYVÁSÁRLÁS: WWW.MUVESZETEKVOLGYE.HU

KÖVESS MINKET: FACEBOOK.COM/MUVESZETEKVOLGYE

SZÖVEG –
BALKUNÉ SZÜCS EMESE tanácsadó szakpszichológus

SOROZAT –
A CSALÁD MESÉJE

ÜRES FÉSZEK – KIÜRÜLT HÁZASSÁG?

A gyermekek felnevelése két-három évtizedre erős összekötő kapcsolatot biztosíthat az anya és apa között. A fiatalok kirepülésével a középkorú, idősödő házastársak új kihívások elé néznek. Vajon képesek ismét párként gondolni saját magukra, és megújulva tovább lépni?

◆ EGYENRANGÚ FELEKKÉNT BÚCSÚZNI

Emlékszik még Zsófi és Péter, amikor fiatalon, egymás mellett kiállva, a másikért annak családjával, meg a sajátjukkal megharcolva letették voksukat a közös élet mellett? Felidéznek húsz-harminc esztendő elmúltával a csodálatos-lelkes kezdetét mindennek? Amikor fiuk először hozza haza komoly barátnőjét bemutatni, vajon képesek felülemelkedni saját szorongásukon: most mi lesz mindazzal, amit közösen felépítettek? Vagy amikor lányuk hosszabb külföldi tanulmányútra készül, hagyják kirepülni a madárkát? Az eseménydús évek gyorsan eltelnek.

TALÁN A LEGNEHEZEBB GESZTUS ÉRETT, FELELŐSÉGTELJES, EGYENRANGÚ
FÉLKÉNT ÚTJÁRA BOCSÁTANI AZT A GYERMEKET, AKINEK ÉLETÉT
FOGANTATÁSÁTÓL FOGVA KÍSÉRHETTÜK.

A gyermeket ajándéknak tekintjük, pedig sokkal inkább bizományba kapjuk, akit a tulajdonos javára kell értékesítenünk. Gondoskodni róla, felruházni erényekkel, kibontakoztatni a benne szunnyadó lehetőségeket, minden szeretetünket beleadva önmagává alkotni, végül nem megtartani. Pont úgy, mint a mesében, amikor a király azt kérte az okos lánytól: hozzon is ajándékot, meg ne is. Ő pedig két szita közé zárt egy galambot, majd az uralkodó szeme láttára szabadjára engedte. Ezzel bizonyította alkalmasságát a királyné szerepre, mivel képes volt az elengedésre.

Kép: Profimedia – Red Dot

SZÁRNYRA BOCSÁTANI

A felnövekedett gyermekek önállóodása hamarabb kezdődik, mint ahogy elköltöznének otthonról. Minél hosszabban tanul egy fiatal, annál inkább elnyúlik az az időszak, amikor saját életét szervezve él együtt származási családjával, gyakran még anyagi függésben szüleitől. Amíg a fiatal nem válik pénzkeresővé, másokra rászoruló helyzetben marad, ami nehezíti felnőtté érését, érzelmi leválását. Fontos őt támogatni ebben, még akkor is, ha a szülők számára kísértést jelent maguk mellett tartani őt. Nem érdemes kiszorgálni a fiatal infantilis igényét a gondoskodásra, amelyre különösen az anyák hajlamosak, mamahotelt biztosítva az önmagukért és a jövőjükért felelősséget nem vállaló fiaik, vagy az élettől megrettenő lányaik számára. Az apák inkább az általuk felépített világot féltik, amelynek dicsősége a szemük láttára porlad el az ifjak kivonulásával, miként a nagy birodalmak napjai is meg vannak számlálva az aranykor elmúltával.

ISMÉT KETTEN

A legtöbb pár még aktív kereső, amikor felnőtt gyermekeik elhagyják a családi fészket, ezért életüket betöltik egyéb feladatok. Bár anyagilag felszabadulhatnak kissé, gyakran tovább támogatják a fiatalokat. Ha a pár képes pozitívan viszonyulni frissen visszanyert függetlenségéhez, sok örömet lelhet a régen feladott tevékenységek újrafelfedezésében, ahogyan egymásban is. Amennyiben a gyermekek távozásával nemcsak az otthon, hanem a kapcsolat kiüresedésével is szembesülni kénytelenek, az komoly konfliktusforrássá válhat közöttük.

AZ ÉRZELMI ELTÁVOLODÁS ELFEDÉSÉRE GYAKRAN KEZDENEK KÜLÖNBÖZŐ PÓTCSELEKVÉSEKBE A FELEK, FŐLÖSLEGESEN SOK IDŐT TÖLTVE MUNKÁVAL, VAGY OLYAN HOBBIK KERESÉSÉVEL, AMELYEK SEGÍTSÉGÉVEL A TÁRSUKTÓL VALÓ TÁVOLSÁGOT FENNTARTHATJÁK.

Vagy éppen a gyermek leválásának akadályozásával odázzák el a szembesülést. Az új helyzettel találkozó idősebb felnőtteknek fontos tudatosan felvállalniuk érzéseiket, és megoldást keresni az elhidegülés, illetve az intimitás fenyegetésével szemben. Érdemes átgondoltan közös programokat, tevékenységeket, utazásokat tervezni, amelyek segíthetik a kapcsolat erősödését, és lehetőséget teremtenek az ismételt összecsiszolódásra.

Nincs annál meghittebb, mint amikor két ember egy élet közös munkája után, lelkiismeret-furdalás nélkül néz egymás szemébe, és a másikba kapaszkodva, őt támogatva halad tovább az ösvényen, amelyen egykor a jövő titkainak felfedezésére szövetségbe indultak el. Miért is ne lehetne felemelni az elejtett szálakat, felkutatni azokat a kereszteződéseket, ahol talán nem a megfelelő irányt választották? Együtt megtalálhatják, amit elvesztek, hisznek, és újraélhetik a régi álmokat. ♦

Díjazzuk a családbarát médiát!

A Média a Családért-díj évek óta rangos elismerése azoknak az újságíróknak és szerkesztőknek, akik a nyomtatott, az elektronikus vagy online sajtóban következetesen kiállnak a családi élet értékei mellett. A díjat a Képmás szerkesztősege hívta életre 2007-ben, és a Média a Családért Alapítvány osztja ki.

Az évi 12 jelöltet nyolctagú szakmai zsűri választja ki a print és elektronikus médiamegjelenések közül. Az aktuális hónap győztesével interjút olvashatnak lapunkban.

Decemberben választjuk ki a **Média a Családért-díj** 2019 magyarországi és külhoni díjazottjait, akik 500 000 Ft jutalmat kapnak.

Bővebb információ: www.mediaacsaladert.hu, facebook.com/mediaacsaladert

SEGÍTSEN MEGTALÁLNI A HÓNAP JELÖLTJÉT!

Ajánljon olyan nyomtatott vagy elektronikus sajtóban megjelent, illetve rádióban, televízióban sugárzott anyagot, országos vagy határon túli médiából, amely a családot mint értéket jeleníti meg!

Javaslatát az info@mediaacsaladert.hu címre várjuk.

AZOK KÖZÖTT, AKIK A KRITÉRIUMOKNAK MEGFELELŐ JELÖLÉST (ÚJSÁGCIKKET, RÁDIÓ- VAGY TÉVÉMŰSORT, ONLINE TARTALMAT) KÜLDENEK NEKÜNK, HAVONTA KISORSOLUNK EGY AJÁNDÉKOT.

MÁJUSI JELÖLT

Kiss Péter

Kiss Péter az Új Ember és a Magyar Kurír hírportál munkatársa, másodállásban pedig hajléktalanszállón, szociális munkásként dolgozik. Nemeshegyi Péter jezsuita szerzetessel életinterjú-kötetet készített, ami 2016-ban jelent meg. Szívesen dolgoz fel társadalmi témákat.

APÁK AKKOR ÉS MOST

A gyerekek egészséges fejlődéséhez kezdettől fogva szükség van arra, hogy a nevelésből az apa is kivegye a részét, de sokan erre még mindig képtelenek. Ennek kapcsán készített interjút a mai apák helyzetéről és Szent Józsefnek Jézus életében betöltött szerepéről Kiss Péter. A Magyar Kurír katolikus hírportálon megjelent cikk a Média a Csaláért-díj májusi jelöltje lett.

◆ A cikk szerzője már régóta ismerte interjúalanyát, Asztalosné Elekes Szende pszichológust, közös szerzői a Repülni tanulunk – Beszélgetések a felnőtté válásról című kötetnek. A Sapientia Szerzetesi Hittudományi Főiskola tanára és Péter között remek munkakapcsolat alakult ki. Szende gondolatai nagyon korszerűek; érzékeny, nyitott korunk problémáira. A mai apák szerepe fontos témája. Szeretné Józsefet „rehabilitálni”, mivel méltánytalanul elhanyagolt alakja az Újszövetségnek. A születéstörténetet leszámítva csak elvétve esik róla szó, ami összecseng azzal, hogy ma úgymond apátlan világban élünk.

„Szótkák mondani, hogy korunk a férfiatlanítás kora. Konkrét családokról tudok, ahol a férfiak úgymond »be vannak törve«, ahol már egyáltalán nincs meg a sok évszázadon keresztül megkérdőjelezhetetlennek tűnt férfiszerep, ami sokáig megnyomorította a nőket. A korábbi, receptszerű férfiminták mára eltűntek, a nők pedig előretörték; sok szempontból, például iskolázottságban le is körözték a férfiakat. A férfi helye, családbeli szerepe körül emiatt forrongás van.” Az interjúban megszólaló pszichológus

szerint míg bizonyos körökben már nagyrészt egyértelmű a házastársak közötti egyenlőség, és az, hogy az otthoni terheket meg kell osztani, a férfijogú gondolkodás a társadalom nagy részében még erősen tartja magát. Sokak fejében sajnos a szép keresztény család ideálképe sem egyeztethető össze a nemek közti egyenlőséggel. Pedig a családfő sok esetben nem is a férfi, és ezzel, ha mindkét félnek megfelel, a család pedig jól működik, nincs semmi gond. „Gyakori, hogy egy férj, aki tisztességesen elvégzi a munkáját, áldozatokat vállal a családjáért, és hazaadja a pénzét, nem szeretne a csekkbefizetéssel, iskolapénzzel és egyéb apróságokkal foglalkozni. Ha ez így a feleség számára elfogadható, akkor nem kell »hatalmi kérdést« csinálni a dologból. De nem kifogásolható az sem, ha az apa a megszokottnál jobban kiveszi a részét az otthoni teendőkből, az anya számára pedig ugyanolyan fontos a munkája, mint a férjének, és nem a házimunkára koncentrál.” Az egyensúlyt minden pár csak maga találhatja meg: a rugalmasság és a szüntelen kompromisszumkeresés fontosságát Szende szereti minden interjúban hangsúlyozni – foglalja össze Kiss Péter. ◆

KÜLHONI
MÉDIA A
CSALÁÉRT-DÍJ

A külhoni Média a Csaláért-díj győztes jelöltje májusban **Csatlós Tünde**. A **Nőileg** magazinban megjelent írásának címe: **Dundi. piszkafa. Gyermeünk súlyos gondoljai.**

NEMZETSTRATÉGIAI
KUTATÓINTÉZET